

Plantejar la independència, tant com calgui

written by Llorenç Prats | 28 de gener de 2019

Els presos polítics catalans s'enfronten al tribunal espanyol i manifesten que no el reconeixen amb prou autoritat per jutjar res que sigui propi de la seva sobirania. El govern a l'exili, en aquest sentit, ja ha dictat un decret llei on s'estipula la creació d'un Alt Tribunal de Cassació, de la República Catalana, tot deixant sense competències els Tribunals Suprem i Constitucional espanyol, a fi de corregir el previst en la Llei 20/2017, de 8 de setembre, de transitorietat i fundacional de la república, ja que inicialment es confiava en aquestes instàncies judicials per aplicar el previst sobre els drets civils i polítics en les normes internacionals.

Aquesta crònica, tanmateix, malauradament no es produirà, ja que no hi va haver cap ruptura unilateral llevat de la celebració d'un referèndum d'autodeterminació en el qual la participació d'instàncies públiques cada dia sembla més clar que va ser quasi irrellevant, i el pes de l'organització va recaure en entitats, partits, empreses i particulars, tots ells patriotes catalans.

Des d'aleshores, la independència no s'ha materialitzat per manca de voluntat política catalana víctima d'una pinça feta d'indecisió i ignorància. Si la prioritat és la independència, qualsevol altra consideració hi ha d'estar subordinada, fins i tot al preu d'eventuals costos econòmics o d'emergències imprevistes. Tot plegat és el que han fet sempre els països que han lluitat per mantenir la seva posició i sobirania (Portugal, Irlanda, Finlàndia, ...).

En tot això, els presos polítics no han volgut plantejar el contenciós per la via de la ruptura, i ara les seves defenses

s'endinsen, sistemàticament, dins el marc legal i de prioritats del sistema del qual van defensar-ne la sortida i el distanciament. Justament al contrari del que van proclamar i explicar per obtenir el vot dels ciutadans catalans, amb prou majoria. Fer la independència i bastir un nou marc de relacions amb Europa i Espanya des de Catalunya.

El problema d'aquesta dinàmica processal és que acaba normalitzant i acceptant l'evolució imperial espanyola sobre Catalunya, tot renunciant a una mínima integritat moral sobre el que ha patit el nostre país històricament i el que va suportar la seva gent durant la jornada del primer d'octubre de 2017, entre molts altres greuges.

La gent, tota la gent de Catalunya, ja sap que la independència és moralment acceptable i bona. No sols per la seva conformitat democràtica sinó per la mera existència del poble català, que amb més o menys vots i més o menys diputats a Catalunya o a Espanya, té tot el dret del món a la lliure determinació i a la seva lliure existència. Això només depèn, exclusivament, dels catalans, i ningú, per fort que sigui, ho pot impedir, matissar o liquidar.

En aquest sentit, els valors democràtics europeus es prodiguen d'acord amb l'estat social i de dret i en el respecte a les llibertats públiques i els drets fonamentals, i l'Estat espanyol no és una excepció d'aquesta realitat, per més que molts catalans en denunciïn les seves febleses. Aquests valors han permès que aflori i es defensi el valor i el sentit de la independència de Catalunya en els programes dels partits polítics de tot signe i condició, i són els que han propiciat la formació de governs que teòricament han de fer el possible per assolir la plena sobirania.

Tot això ho permeten i ho defensen la legalitat i els principis de l'Estat espanyol com a país europeu, però la ruptura unilateral, a tots els efectes, l'han de fer els catalans, com a poble que exerceix l'autodeterminació. I això és innegociable pels catalans i també ineludible pels

espanyols.

El punt de partida, en certa manera lloable però molt poc consistent, dels líders polítics catalans sobiranistes passa per admetre qualsevol deriva sempre que s'obri una negociació, en la forma que sigui. Per a ells, totes les alternatives són bones i del mateix nivell que la via unilateral, fins i tot per als que neguen la mateixa existència de la nació catalana o de la majoria social que li dona suport. En aquest sentit, els catalans han interioritzat, amb molta prestesa, els valors democràtics que havien d'inspirar el funcionament espanyol, com a democràcia europea. Fins ara tothom en té el màxim convenciment, s'ha actuat moralment bé, sense assumir com a greu feblesa la traïció al mandat democràtic popular (nacional) o l'ajornament en la construcció de les bases del nou estat en forma de república que volen els catalans.

L'oasi català, diguin el que diguin, resta indemne i al marge de qualsevol amenaça greu que pugui afectar res mínimament rellevant. El relat independentista té una base social tan europea i viatjada que en prou feines es distingeix de l'unionista general per les mateixes raons, salvant l'excepció dels grups marginals de tipus feixista, d'ultradreta o xenòfob d'implicació espanyola, principalment.

Fredament, no faltarien raons per a la confrontació, crua i pelada. No sols pels estralls que pateix aquest país de manera cíclica provinents d'Espanya sinó també pel frau democràtic que periòdicament es dona ja des del 1978 i que va tenir el punt definitiu en la sentència del Tribunal Constitucional del 2010. I ni així ha aflorat la polarització suficient per fer insostenible el conflicte, i fer necessària una solució política d'urgència.

Com ja s'ha posat de moda, la repressió es blanqueja, i si hi intervenen els poders públics, en especial el judicial, sigui des de la judicatura o des de la policia judicial (com en el cas dels Mossos), la seva resultant queda desdibuixada per la

dinàmica processal tot i la gravetat dels fets consumats (presó preventiva, detencions sobtades, registres i identificacions, ...). D'aquesta manera, en el dia a dia, fins i tot entre els més implicats, quasi res queda sollevat.

L'objectiu de la cohesió social, per ara, sembla del tot garantit, tot i els incessants esforços espanyols perquè decaigui. Catalunya es refà contínuament, amb un elevat cost nacional en forma de renúncies gratuïtes i de pèrdua d'iniciativa. Al final, tard o d'hora ressorgirà la naturalesa del conflicte i llavors, una vegada més, si els catalans baden, tot tornarà a quedar confós darrere proclames generals o idearis integradors, tot abandonant la prioritat de fer i consolidar la independència nacional.

A Catalunya no hi ha fractura social de resultes del procés de reconstrucció nacional, en part, perquè hi ha mons paral·lels on la catalanitat quasi desapareix, però no a la inversa on l'espanyolitat ho impregna tot, allà on sigui. Aquesta realitat mai ha estat amenaçada, tot i que sí, objecte de bandera per part dels grups unionistes, ja que atemorint la gent que s'hi resguarda creu que hi guanya alguna cosa. De fet, acaben perjudicant tothom, però sobretot a ells mateixos. L'ideal de la independència de Catalunya, es va dir reiteradament, i ara ha quedat certament oblidat, es planteja sense voler perjudicar a ningú en especial.

Des de sectors d'opinió unionistes s'ha volgut crear una falsa imatge de tensió social, ja que així creien que això erosionava o perjudicava la causa de la independència d'aquest país. S'ha confós, deliberadament, la saludable discrepància democràtica amb l'existència d'una confrontació visceral. Ni de bon tros s'han polaritzat de forma extrema les posicions, almenys pel que fa a Catalunya, el nostre país.

La independència de Catalunya, per tot el que ha passat, és dins el debat polític, ja que té solidesa d'objectius i de valors, i és moralment bona, però des de fa un temps ha quedat

totalment implícita i això és una mancança que de forma prudent l'Assemblea Nacional de Catalunya, de la mà d'Elisenda Paluzie, intenta corregir. I cal dir, que de tot el que s'ha succeït fins ara, hom, en especial els catalans, en poden estar ben orgullosos, acceptant, això sí, uns resultats tan pobres a un cost tan alt (presó, exili, sancions, ...).